

gav udtryk for, at FN's nuværende opbygning og procedure ikke var helt adækvat, at en gennemgang af pagten derfor var ønskelig for at gøre FN mere effektiv og for at gøre status, således at opnåede resultater kunne finde udtryk i pagten. Kun ét af disse lande sagde tingene lige ud, nemlig Italien som fandt, at der „f. eks. kunne træffes arrangementer for permanent deltagelse i sikkerhedsrådet af stater, der er fuldtud i stand til at udøve det særlige ansvar, der flyder af medlemskab af dette organ“.

Østlige lande udtalte sig med bestemt mod en pagtrevision og erklærede, at problemet ikke var pagtens revision, men dens overholdelse. Sovjetunionen fremhævede sikkerhedsrådets centrale betydning.

Australien, Canada og Storbritannien beskæftigede sig med spørgsmålet om sammenhængen mellem FN's vedtagelser og begivenhederne i det virkelige liv. De mente, at generalforsamlingen for ofte vedtog resolutioner uden hensyn til mulighederne for at gennemføre dem. Australien fremhævede, at man ikke kunne abstrahere fra den kendsgerning, at nogle problemer helt enkelt ikke var modne til løsning her og nu. En drøftelse i FN var imidlertid i høj grad at foretrække fremfor andre og mere voldsomme metoder, men det ville være en god ting, hvis medlemskabets flertal ikke blev hensat i ophidselse, når en ny fremgangsmåde i et FN-anliggende blev foreslået, og ville lægge sig på sinde, at en vedtagelses værdi beroede ikke alene på størrelsen af det flertal, der stod bag den, men også på dette flertals sammensætning. Ceylon sluttede sig til tanken om, at FN burde undgå vedtagelser, der ikke kan efterleves, og at det var meningsløst, at enhver debat nødvendigvis skulle afsluttes med en resolution, medens Singapore opfordrede de enkelte lande til i egen interesse at sætte resolutionsforslag i forhold til de pågældende problemers realiteter.

Mexico mente, at ECOSOC burde være det centrale og koordinerende organ for internationalt økonomisk samarbejde og udvikling.

Iøvrigt fremkom fra nogle landes side mere uspecificerede udtalelser om det ønskelige i en effektivisering af FN. Egentlige udtryk for mistillid var ganske få og spredte, og den fremherskende og gennem-

gående tone var præget af overbevisning om FN's nødvendighed og tillid til værdien af organisationens videreførelse.

3. Mellemøsten.

Et meget stort antal lande kom ind på dette spørgsmål, og det mest fremherskende træk var den udtalte overbevisning om, at sikkerhedsrådets resolution af november 1967 anviser et effektivt og realistisk grundlag for en politisk løsning, og den erklærede støtte til alle bestræbelser fra parternes og/eller andres side på at tilvejebringe en løsning på grundlag af denne resolution, herunder til forhandlingerne mellem de fire stormagter om Mellemøsten. Udover de arabiske og de østlige lande gav et mindre antal afro-asiatiske lande direkte udtryk for, at Israel måtte trække sig tilbage fra de besatte områder, og et par latinamerikanske lande fremhævede, at erhvervelse af territorium ved magtanvendelse ikke var lovlig. Det bemærkedes, at nogle afrikanske lande, der står de arabiske lande nær — Mali, Nigeria og Tanzania — udtrykkeligt understregede Israels ret til eksistens.

Israel mente, at manglende fremskridt i de mellemøstlige spørgsmål beroede på, at der ikke kunne finde en forhandling mellem parterne sted. Sikkerhedsrådets resolution af november 1967 havde til formål at danne rammen om en sådan forhandling, for hvilken der ikke var nogen virkningsfuld erstatning. Iøvrigt måtte det første skridt være en fornyelse af ildophøret i området, hvorefter der kunne iværksættes en målbevidst bestræbelse på at fremme en varig fred. Israel var beredt til betingelsesløs forhandling. Det krævede ikke udelukkende jurisdiktion over Kristendømmens og Islams hellige steder i Jerusalem, der måtte etableres sikre og aftalte grænser, og de væbnede styrker måtte disponeres i fuld overensstemmelse med disse grænser. Områdets geopolitiske struktur talte for åbne grænser. Der burde indkaldes en konference af mellemøstlige stater med henblik på flygtningespørgsmålets løsning inden for rammerne af en fredsordning. Alle stater måtte indse det urimelige i at bede Israel om at acceptere forslag, i hvilke Sovjetunionen deltog i betragtning af Sovjetunionens lyssky rolle i den udvikling, der førte til krigen i 1967.